

27. évközi vasárnap

Bevezetés

Szabad-e a férjnek elbocsátania a feleségét? – tették fel a kérdést Jézusnak, - hallani fogjuk a mai evangéliumi szakaszban - azok a farizeusok, akik próbára akarták őt tenni. Mi valamennyi házasságra érvényesnek tartjuk Jézus eme szavait: „Amit Isten egybekötött, ember szét ne válassza!” Vizsgáljuk meg lelkiismeretünk.

Kirié litánia

Urunk Jézus! Bocsásd meg, hogy mint házas emberben, nem kellően tudatos, hogy részese vagyok Isten teremtő hatalmának. Uram irgalmazz!

Urunk Jézus! Bocsásd meg, hogy hitvestársamat sokszor nem tekintem velem egyenrangúnak. Krisztus kegyelmezz!

Urunk Jézus! Bocsásd meg, hogy nem fordítok kellő időt a gyermekeimmel való foglalkozásra. Uram irgalmazz!

Evangelium után

A mai evangéliumi szakaszban hallott, s Jézusnak feltett kérdés – „szabad-e a férjnek elbocsátania a feleségét?” – jól jellemezte a férfiak uralmi helyzetét. Minthogy a házassági szerződés folytán az asszonyt a férj tulajdonának tartották, a válás esetén a kezdeményezés és a végrehajtás a férjre hárult. Ilyenkor a férj kiállított egy váló levelet, azt átadta az asszonynak, és ezzel szabaddá tette. Ennek az volt a célja, hogy az asszony újraházasodása esetén ne lehessen házasságtöréssel vádolni.

A Jézussal ellenséges farizeusok szerették volna az Üdvözítőt beletáncigálni egy törvénysértésbe, nevezetesen abba, hogy a Mózes által megengedett váló levél – azaz válás – engedélyezésével ellentétes álláspontot képviseljen; vagy, ha ez nem sikerül, akkor abba akarták becsalogatni, hogy liberális módon megengedje, helyeselje a válást.

Jézus azonban most is kikerülte a csapdát egy egészen eredeti válasszal: nem bocsátkozik vitába a mózesi engedménnyel, hanem azt állítja, hogy a teremtés eredeti állapotát kell visszaállítani. A „teremtés kezdetére” utalva emlékeztet arra, hogy az asszony nem birtoka volt a férfinek, hanem egyenrangú társa. Az asszony tulajdonként való kezelése később alakult ki a nép keménynyakúsága miatt, a Mózes által megadott formában történő válásból.

Jézusnak a válásra vonatkozó tilalma ma is érvényes! Ezt azért fontos tudatosítanunk, mert hasonló, vagy még rosszabb társadalmi közegben kell élnünk, mint akkor. Amint Jézus korában gyakorlat volt a válás és az elváltak újraházasodása, úgy van ma is. Sőt!

A polgári házasságot az 1894-ben iktatták törvénybe. S engedték meg a válást. Büntethető volt az pap, aki e nélkül esketett meg párokat.

A II. világháború után, nem ajánlott, veszélyes, sőt bizonyos állásban lévők számára tilos lett az egyházi esküvő.

Utána nem lett kötelező a polgári sem. Elfogadott lett társadalmilag, a korábbi ágyasság, mint egyszerű együttélés.

Ma már, egy magát toleránsnak hirdető, de kegyetlenül intoleráns, embertelen ideológia pedig követeli az egyneműek szexuális együttélését, házasságként való elismerését.

Hosszúra nyúló életemben nem gondoltam volna, hogy megérem mindezt, azt, amikor semmibe fogják venni az emberek: a Biblia eme szavait: „Az Úristen férfinak és nőnek teremtette az embert, és azt a parancsot adtak nekik, hogy szaporodjatok és sokasodjatok!”

Száz évvel ezelőtt az egyszerű együttélés, a párkapcsolatok mintegy 1,5-2%-át tette ki. A válás körülbelül 2-3%-os volt. Ez olyan ritka volt akkor, mint a fehér holló. Napjainkban a válások száma meghússzorozódott, azaz mintegy 54%-a a házasságoknak válással végződik. Évente 45 ezer válást mondanak ki a válóperes bíróságok.

Csak élettársi kapcsolatban él a mai huszonéves nők egyharmada. A 20 év alattiaknak 60 %-a.

Tapasztalatból tudjuk, hogy ha széthullik a családmodell, az károsan hat a gyermek szocializációjára. A mai fiatalok 20-25%-a egyszülős családban nő fel, főként apa nélkül. Az újránházasodó felek viszik a házasságba gyermeküket, és a gyerekeket nevelőapák és nevelőanyák nevelik fel. A mostoha apa, anya, mostohatestvér fogalmak, hála istennek ma már nincsenek használatban. De, ami tény, azért az tény. Az apa nélküli gyermekek pedig állami gondozásba kerülnek.

Nem kell pszichiáternek, kriminológusnak lenni ahhoz, hogy lás-

suk a problémás házasságok, válások és a deviáns magatartások közötti összefüggést. Az úgy nevezett problémás gyermekek rendszerint a problémás családokból kerülnek ki. A családi problémák aztán szükségszerűen társadalmi problémákban jelennek meg. Nem csoda, ha ennek következtében egyre nő a sérült lelkű emberek száma. S történik mindez azért, mert a hitét veszített ember féktelen élvezet-vágyában föllázad az isteni törvények által biztosított rend ellen. A démoni erők mindent elkövetnek, hogy felhasználva a hírközlő eszközöket, az Isten törvényével ellentétes nézeteket sulykoljanak az emberek tudatába és ennek megfelelő magatartásra készítsék őket.

Ennek következménye az, hogy a mai családok egyharmadában nincs gyerek, egyharmadában csupán egy van, és a maradék harmadban van kettő vagy több. A házasságon kívül kapcsolatokból egyre kevesebb gyermek születik. Ha ez a tendencia folytatódik, 2050-re jó esetben nyolcmillió lesz a magyar népesség, ahol minden második ember ötven év feletti, minden harmadik nyugdíjas lesz.

Sokan mondják ma azt, hogy a házasság intézménye válságban van. Én azt szeretem hangsúlyozni, hogy a házasság intézménye nincs válságban, hanem a társadalmi válság-jelenségek hatnak rá, rombolóan.

A házasságintézményénél, a családnál csak egy jobb dolog van, a jól működő szép család. Más alternatíva nincs!

Ámen.

F. F.